

Prædiken til 13. søndag efter trinitatis

Matt. 20, 20-28

”For Kristus Jesus kom til verden for at frelse syndere, og af dem er jeg den største”. Ordene her stammer fra den vel nok mest berømte, den mest flittige og virksomme, den resultatrigeste, den allermest ivrige og nidkære af alle, med andre ord fra den største af alle Vor Herres apostle eller forkyndere: nemlig apostlen Paulus. Denne mand, denne utrættelige apostel, som levede i årene lige efter Jesu død og opstandelse, ikke bare rejste det meste af den verden rundt, som man kendte dengang for knap 2000 år siden og forkyndte det kristne budskab til alle, som han traf på, jøder først, derefter alle andre, han skrev også flittigt dag og nat et utal af breve – som han selv siger – med store bogstaver, sikkert fordi han kun havde et lille stearinlys til sin rådighed – breve om det at være og leve som et kristen menneske og en kristen menighed. Hans breve blev læst og læst igen og igen, og de gik derefter på omgang blandt de kristne menigheder. Så populære blev Paulus’ breve, at de for manges vedkommende endte med at komme med i det skrift, vi i dag kender som *Det nye Testamente*. Faktisk fylder Paulus’ breve i *Det nye Testamente* tilmed mere end de 4 evangelier med deres beretning om Jesus. Så om

nogen må kunne kaldes for Vor Herres tjener, så må det være denne Paulus, der begyndte sit liv som en lille håndværker i sin hjemby og endte med at være Jesu fremmeste apostel og medforfatter på *Det nye Testamente*.

Hvis nogen i sandhed havde noget at komme med til Vor Herre – i dag ville vi vel kalde det for et CV, et *curriculum vitae*, en oversigt over ens mange indsatser, bedrifter og fortræffeligheder, som kan vedlægges en ansøgning – ja, så var det Paulus fra Tarsus. Ganske vist begyndte Paulus med at være en af de ivrigste modstandere af kristendommen – ikke bare i ord, men også i gerning, han forfulgte og fængslede kristne. Det berettes tilmed at han bare så til, når de blev henrettede. Men de fleste må medgive, at han siden brugte resten af sit liv på at rette op på den fejltagelse, og inden han selv døde for sin tro i fængsel i Rom, nåede han at grundlægge adskillige kristne menigheder. Men når Paulus selv skal fremlægge sine fortjenester eller sit CV, så kan han godt nævne sin apostelvirksomhed, tale om sit forsøg på at være en god tjener for evangeliet om Jesus Kristus, men det er ikke det vigtigste for ham at pege på sig selv som denne

gode tjener. Der er noget andet, som først må frem, som må stå helt og aldeles klart, og Paulus gør det ikke bare i det uddrag, som vi tidligere i dag har hørt fra ét af hans breve, han gør det adskillige gange. I sit brev til Timotheus, en nær ven og medarbejder, formulerer Paulus det på denne måde: ”For Kristus Jesus kom til verden for at frelse syndere, og af dem er jeg den største”. Jesus kom til verden for at være blandt og forkynde frelse for syndere. Det er også det, vi får fortalt og anskueliggjort i evangelisternes mange fortællinger om Jesu liv, ord og gerninger. Og det er det allervigtigste for Paulus at få sagt. Og først når det er blevet sagt, at Jesus er her for synderes frelse, så tager Paulus fat på sit CV – og det gør han ganske vist ved at fremhæve sig selv – men ikke som Vor Herres mest fremgangsrige apostel og tjener – derimod ved at fremhæve sig selv som den synder, der formentlig mest af alt behøver sin Herres frelse. Hvis der var noget, som Paulus alle sine dage fortrød og måske mest af alt gerne ville have, at folk kunne glemme, så var det, at han havde forfulgt kirken engang. Men det var samtidig – og det er jo det utrolige og forunderlige – det var samtidig hans store fejltagelse, som han dengang i sine unge dage troede var rigtig – ”for jeg vidste i min vantro ikke, hvad jeg gjorde”, siger han. Det var jo hans fejltagelse og brist som menneske, hans syndighed, der gjorde det muligt for ham ved mødet med Jesus Kristus at opleve og erfare ikke at være et forkastet og fortabt menneske. At han i Jesus Kristus fik lov til at opleve en anderledes uforskyldt barmhjertighed, en retfærdighed af ren nåde, som han slet

ikke før havde kendt til.

Om Paulus nu i virkeligheden har været den største af alle syndere, det er sådan set ligegyldigt. Han havde det lidt med af og til at prale, men her gør han det for min og din skyld. Egentlig tror jeg ikke, at han var mere synder end alle os andre, og jeg har ingen anelse om, hvordan synd udmåles, eller hvorvidt man i Vor Herres øjne er mere eller mindre en synder – kun at vi alle er syndere, og det er derfor, han er kommet til os. Men for Paulus var erkendelsen af at være en synder, der på ingen måde fortjente Guds eller Jesu Kristi barmhjertighed eller tilgivelse - og som så alligevel oplevede at blive taget uforskyldt til nåde af Herren med en kærlighed og langmodighed, som han ikke havde haft nogen forventning om – ikke til at komme uden om. At han – Paulus, den største synder af alle i hvert fald efter egen opfattelse – kunne blive favnet af Vor Herres barmhjertighed, det måtte i hans øjne være et fantastisk budskab for alle os andre, der måtte være mere værdige end han selv til at opleve Guds tilgivelse. Vor Herres nåde mod Paulus er med andre ord det gode budskab til alle os andre, at når Gud ville have med ham at gøre, så vil han også have med os andre at gøre.

Og med denne indsigt hos Paulus, med egne ord den største af alle syndere, men for os andre samtidig en af de største og mest ivrige og mest fortjenstfulde tjenere, som Vor Herre nogensinde har haft ansat i evangeliets tjeneste, vender vi os nu til den lille beretning om de to Zebedæussønner, som hørte til blandt Jesu disciple, og hvis mor syntes, at hendes sønner jo nok fortjente at få

lidt påskønnelse. Nu kunne man lave en lang prædiken om enten den særlige kærlighed, som mødre omfatter deres børn med eller om, hvordan de samme mødre indimellem er uanstændigt emsige på deres børns vegne, så ingen andre må stå i vejen for dem. Men den vinkel på teksten lader jeg ligge i dag. Vi kan sikkert udmærket sætte os ind i en situation, hvor vi som moren eller disciplene her synes, at vi med vores indsats eller CV fortjente lidt mere opmærksomhed. Vi kan helt sikkert også godt sætte os ind i, hvorfor de andre disciple bliver sure og fornærmede over, at Zebedæussønnerne nu lige skulle være mere berettigede til at blive hædret end dem.

Men beretningen her om den kærlige eller emsige mors forespørgsel og hendes sønners ambitioner fortælles ikke for at latterliggøre nogen af dem – eller for den sags skyld dem blandt os, der måtte have bare lidt forståelse for dem – eller for at bebrejde de andre disciple, der bliver sure på dem. Nej, den fortælles som den gode anledning for Jesus Kristus, der kom til verden for at frelse syndere, til at sige noget om, at den første og største tjener i Guds øjne er den, der tjener sin næste. Med andre ord, skal vi gøre os forhåbning om at være Vor Herres tjenere, så er vi det kun i tjenesten for hinanden. Vejen til at sidde til højbords med Vor Herre, for nu at bruge evangeliefortællingen i dag, går gennem tjenesten for vores næste. Og Jesus føjer de forunderlige ord til (og det er jo i bund og grund det, som Paulus også siger), at Menneskesønnen ikke er kommet for at lade sig tjene, men for selv at tjene og give sit liv som løsesum for mange. Guds Søn

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

kom for at frelse syndere – måske var Paulus, som han siger, den største – men vi andre bærer nu også titlen, og det er den, der gør os værdige til at modtage Guds nåde og frelse gennem Kristus. Det var erkendelsen af sin egen lidenhed som synder, der fik Paulus til virkelig at forstå det forunderlige i, at Jesus var kommet til verden og det forunderlige i evangeliet om syndernes forladelse. Det vidunderlige ved det hele er, at vi alle – syndere til hobe – åbenbart har en mulighed for at få hæderspladser, hvis vi vil tjene Gud ved at tjene hinanden. Så lad os endnu en gang høre, hvad det var den gamle profet, der indledte vores gudstjeneste i dag, sluttede med at sige:

”Menneske, du har fået at vide, hvad der er godt, hvad Herren kræver af dig: Du skal handle retfærdigt, vise trofast kærlighed og årvågent vandre med din Gud!” (Mika 6, 8).

Lars Hagensen

Dalum

Salmer:

743, 686, 374, 365, 697